

στη Γαλλία, που ήταν το κέντρο του εξόριστου βουλγάρικου αναρχικού κινήματος.

Σπούδασε για μια ακόμα φορά Ιατρική, κάτι που έπρεπε να κάνει εάν ήθελε να εξασκήσει το ιατρικό επάγγελμα στη Γαλλία.

Έγινε μέλος της εκδοτικής ομάδας του αναρχικού κομμουνιστικού περιοδικού «NoiretRouge» («Μαύρο και Κόκκινο»), αφήνοντας το ξεκάθαρο θεωρητικό και πρακτικό του στίγμα. Έγραψε, ανάμεσα στα άλλα, σπουδαία άρθρα για τη λεγόμενη αυτοδιαχείριση στη Γιουγκοσλαβία, μια κριτική του μαρξισμού και ένα κείμενο υπεράσπισης του έργου του Μπακούνιν

Ταυτόχρονα, διατηρούσε στενή επαφή με το εξόριστο βουλγάρικο αναρχικό κίνημα, αλλά

απέφευγε να συμμετάσχει στις εσωτερικές του διαμάχες. Ως γιατρός ανέλαβε την παρακολούθηση του Βούλγαρου αναρχικού GueorguiBalkanski και του IvanIvanovRatchev και διατήρησε στενή φιλία και με τους δύο. Πλήρωσε για τα έξοδα κηδείας του δεύτερου και με άλλους συντρόφους φωτοτύπησαν τα έργα του και τα έστειλαν στο Διεθνές Ινστιτούτο Κοινωνικής Ιστορίας του Άμστερνταμ και στο Πανεπιστήμιο Nanterre.

Στην απόφαση να σταματήσει η κυκλοφορία του «NoiretRouge» τάχθηκε με τη μειοψηφία που ήθελε να συνεχίσει το περιοδικό. Ως αποτέλεσμα αυτού δεν έπαιρνε πλέον τόσο πολύ πρακτικό μέρος στο όλο κίνημα, αλλά ήταν πάντα έτοιμος να βοηθήσει είτε ως γιατρός είτε οικονομικά. Βοήθησε αρκετά οικονομικά τον αναρχικό NikolaTanzerkon (αλλιώς NicolasTrifon) και το περιοδικό «Iztok», το οποίο είχε ως αντικείμενό

του το αναρχικό κίνημα των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης και κυκλοφορούσε αρχικά στα γαλλικά και στα βουλγάρικα και μετά μόνο στα βουλγάρικα.

Βοήθησε αρκετά το κίνημα της Βουλγαρίας. Με δικά του έξοδα κυκλοφόρησε το 1993 ένα βιβλίο 213 σελίδων σχετικά με τη ζωή και το έργο του ονομαστού Βούλγαρου ποιητή και αναρχικού επαναστάτη KhristoBotev, που θεωρείται ο «εθνικός ποιητής» της Βουλγαρίας.

Ήταν αρκετά αγαπητός στο χωριό όπου εξασκούσε την ιατρική, ειδικά από τα παιδιά για τα οποία δεν έπαιρνε καν χρήματα στην εξάσκηση της ιδιότητάς του. Αγαπούσε την ορειβασία, τη μουσική και τη λογοτεχνία και διατηρούσε αρκετά στενές εγκάρδιες σχέσεις με αρκετούς συντρόφους. Αγαπούσε τις συζητήσεις

για όλα τα ζητήματα, κάτι στο οποίο έμοιαζε με τον πατέρα του ο οποίος επίσης αρνιόταν να λειτουργήσει σύμφωνα με τους νόμους του βουλγαρικού καθεστώτος και που ήταν πάντα τελευταίος στις εκάστοτε εκλογές. Πέθανε το 1967 χωρίς να μπορέσει να δει το γιο του ξανά.

Ο TodorMitev διαγνώστηκε από τον ίδιο με καρκίνο στο μυαλό και πέθανε ήρεμος στις 17 Αυγούστου 2002 στη Βουλγαρία.

**** Η βιογραφία αυτή γράφτηκε από τον NickHeath, βασισμένη σε άρθρο του FrankMintz, και δημοσιεύτηκε στο libcom.org Ελληνική μετάφραση «ούτε θεός-ούτε αφέντης», 18 Οκτώβρη 2007.***

